

[Lilli Gyldenkilde]

Indtil nu har jeg syntes, at denne debat har lydt sådan, at man skulle tro, småbørnsforældre var én stor gruppe med meget ens vilkår. Jeg vil trække én ting frem, som siger, at de ikke er det. Arbejdsmiljøet må også med ind i denne debat, for der er meget stor forskel på, hvordan arbejdsdagen er for småbørnsforældre. Nogle har gode uddannelser og gode, renlige job med meget få eller ikke særlig hårde belastninger, andre er ufaglærte, dårligt lønnede og står i et arbejdsmiljø, der er en hård belastning både fysisk og psykisk. Et usundt arbejdsmiljø, skifteholdsarbejde, natarbejde, kan ikke køres igennem dag for dag, uden at dette får følger både for den, der står i det, og ikke mindst for børnene, når hverdagslivet i familien skal fungere. Æmhed og omsorg kræver god tid.

Waldorff (VS):

Når man hører de borgerlige ordførere i en sådan diskussion om børns vilkår, skulle man tro, at vi befandt os i det rene luksus-samfund, hvor det eneste virkelig alvorlige problem var, at staten og det offentlige formynderi i det hele taget blandede sig i en lang række ting, som tidligere gik udmærket og stort set af sig selv. Der er faktisk kun én rationel kerne i den form for kritik, og det er oplevelsen af det offentlige og staten – den statslige planlægning – som en formynderisk instans.

Det, som i hvert fald er rigtigt, er, at man i langt højere grad i dag oplever en type problemer, som vedrører det, man kalder fremmedgørelse, og som netop ikke løses ved de angreb på den offentlige sektor og på forsøget på at udbygge og udvikle institutioner, som de borgerlige partier fører frem.

Jeg vil tage nogle eksempler inden for den offentlige planlægning, som viser, at netop økonomiske interesser, netop erhvervsinteresser, umuliggør, at man kan få løst nogen af de virkelig enormt store problemer, der er for børn i dag. Det er problemer, som man ikke på nogen måde lægger op til at løse med den redegørelse, som socialministeren har givet, og som for mig at se udstråler en temmelig stor ideologisk fattigdom og fantasiløshed.

På den overordnede planlægnings område sætter problemerne ind på mange steder, men dér, hvor man skulle have de bedste

betingelser for igennem den fysiske planlægning at sikre nogle bare nogenlunde rimelige vilkår for børn, nemlig i nybyggeriet og i det hele taget udviklingen af nye byområder, undlader man simpelt hen systematisk at bruge de planlægningsmuligheder, som faktisk er til stede.

Boligerne som eksempel indrettes efter en i virkeligheden stadig mere snæver familief orm, som med sig fører nogle fantastisk store isolationsproblemer. Disse kaserner, som smækkes op, er i langt højere grad end tidligere boformer præget af en adskillelse imellem de enkelte familier og enorme sociale kontaktproblemer, hvor man i virkeligheden – ikke uden udgifter, men hvor man principielt meget let – kunne udvikle boligformer, hvor man var med til at nedbryde de skranke, som de enkelte stadig mindre familier indkapsles i. Det er muligheder, der stort set ikke benyttes.

Heller ikke den enkelte bolig indrettes indvendig på, at der faktisk er børn, som er sådan en slags levende, aktive mennesker, til stede. Man sørger for pladsen til fjernsynet, man laver betonvægge, som man ikke kan hamre søm ind i, og den slags ting, men børnenes aktiviteter er der stort set ikke taget højde for i selve indretningen af den traditionelle kernefamiliekasse, som man laver.

Trafikpolitik er der andre der har været inde på, og hvordan hele trafikpolitikken som et problem i den fysiske planlægning konsekvent skubbes til side og ikke tages op. De ord, som socialministeren ofrer på det, nemlig at det var nok et oplagt emne for et projekt under rådet for trafik-sikkerhedsforskning, er jo virkelig en latterliggørelse af de kendsgerninger, som alle og enhver går rundt med i hovedet; man ved nemlig ikke bare præcist, hvordan og hvor ulykkerne sker, man ved faktisk også temmelig præcist, hvad det er for nogle ting, man skal foretage sig for at undgå dem, men alligevel gør man det ikke.

En anden ting, som jeg synes det er vigtigt at trække ind i forbindelse med denne planlægning, er princippet om, at børn er nogle størrelser, som har krav og rettigheder på arealer ligesom alle andre. Legepladserne kommer sidst i den fysiske planlægning og udmåles som et betonudlagt område med en gyng på, hvor man kan falde ned og få sig en hjernerystelse.